

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXX. Eximiæ prærogativæ Seraphici Patriarchæ S. Francisci
Assisinatis, quas cognovit, & gratiæ, quas hæc Virgo ab eodem obtinuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Deo, qui mihi valde amanter & blandè est imperitus suam sanctissimam benedictionem. Allocuta sum tunc Deum, & dixi illi: Mi Deus, & mi Domine, suscipe ex manu famulæ tuæ dona, quæ tu ipse mibi misisti per hunc Sanctum Patriarcham: quidquid enim sum ac habeo, tuum est, & omnia tua esse volo. Suscepit Deus ex mea manu manus amabilissimè, dixitque mihi, se illud quam libentissimè acceptare: & videbatur olfactere eos flores, sèque illis oblectare. Deinde mihi restituit dona dicendo, ut ea servarem intra memet ipsam.

Abducta inde fui, subitoque ijs Sancti & Angeli permixti processerunt bini, ducentes me in medio, quæ portabam gladium ac fasciculum florum in meis manibus, & postremus omnium ibat Sanctus Patriarcha. Hoc ordine progredi bantur, quasi descendentes ex cœlo ad aërem, & duxerunt me ad eas regiones, in quibus nunc geruntur bella, in Germania & Belgio. Pertransivimus illas Provincias, ubi obvios habuiamus multos diabulos illic degentes. Dum isti conspicerunt glotiosum S. Dominicum, ejusdemque socios, & me, quæ ferebam gladium, cum fasciculo florum, cœperunt timere, & abdiderunt se velut sub terram, fugientes tanquam terrefacti, & vociferantes, dicendo: Quid videmus? Ita disperauerunt. Postquam Sanctus Patriarcha, & totus ipsius sacer comitatus finiverunt hanc quasi deambulacionem, per omnes Germania & Belgij directiones, indéque expulerunt dæmones, reversi sunt codem ordine ad cœlum, quo descenderant, ducentes me rufus ad conspectum Divinæ Majestatis, ubi illam o-

mnes, prosternendo nos, adoravimus, & fuimus benevolentissimè ab hoc magno Deo suscepti, qui nobis dedit suam sanctissimam benedictionem. Hic mihi Deus manifestavit symbola gladij, & fasciculi florum, dicendo mihi: Ille gladius, Animæ, quem tibi misi, est figura martyri, quod tot annis es perpetua, tolerando gravissimos dolores, molestias, & afflictions in tuo corpore. Hic fasciculus florum significat, tibi ex ijs texi coronam tui martyrij. Dæmones autem exhorescunt, vehementerque timent afflictiones, pro Ecclesia, & pro haereticorum destructione, toleratas, quemadmodum tu mihi illas ob tulisti. Conserua spiritualiter in te hædonia: age gratias illi, qui tibi ea contulit, pro omnibus ejusdem misericordijs. Ego denuò obtuli, quod erat penitus ipsius, nō delict universa tam longo tempore a me tolerata. Postquam sanctissimum eudem accepi benedictionem, gloriosus S. Dominicus, cum comitatu Sanctorum, me duxit ad meum angulum, unde me voluit docere ad suum Conventum S. Pauli, ubi hodie, ipsius festo, lucrear Indulgencias. Verum Deus illi dixit, non expedire, eo quod natura mea esset valde viribus exhausta sufficere, quod actum fuerat. Sic mihi Sanctus valedixit: ego rufus aliquamdi mansi mihi erèptæ, donec ad me reditem. Deus sit propter opera sua benedictus. Amen.

Multa alia mira supersunt, enarranda de gloriosissimo hoc Patriarcha, que suis locis referuntur. Ad præsens propositum, judicavi haec passa sufficere. Transamus nunc ad aliam partem Patriarcham quæ admirabilem, ac præcedentem.

CAPUT XXX.

Eximiæ prærogativæ Seraphici Patriarchæ Sancti Francisci Assisinatis, quas cognovit, & gratiæ, quas hæc Virgo ab eodem obtinuit.

Ne charta, que conscripta fuit secundâ Auguſti, anno ſexcentimo vigefimo quarto, refert, quod illi sum evenit, hinc verbi-

Præterlapsis annis Deus me dignatus est per meos Dominos Angelos ducere ad Conventum glorioſi S. Francisci, qui ei in Italia, die Indulgentiarum Portunculæ.

Hoc

Hoc anno mihi eodem die dixerunt, se-
juslos esse idem facere; ducendam me ta-
men in spiritu, ne corpus tantopere infir-
mum & confractum aliquid pateretur in-
commodi. Quamvis autem Deus possit
ab hoc incommodo præservare, non vult
Eiusdem Majestas semper cursum suspen-
dere causarum naturalium, atque Angeli
se accommodant communi loquendi mo-
do. Ego ex propensione, quā feror erga
confusam exercitij virtutum viam, non
verō ad res insolitas, vehementer sum re-
luctata, & rogavī illos, ut me relinquerent
in meo angulo, intermisā prædictā gratiā.
Tumibi comparuerūt tres quatuorū dæ-
mones, qui dixerunt: Etiam nos te illuc se-
quemur, cùm & nobis sit administranda
justitia. Verū movente se uno ex quin-
que Angelis, dæmones aufugerunt. An-
geli denūdū aliquoties institerunt, ut perge-
rem, & ego totidem vicibus eodem modo
ipsis restiti, quoad mihi tandem dixerunt:
Cum Deus sic fieri velit, cur tu difficilem
te exhibes? Quod vult Deus, tum respon-
di, necesse est facere: nihil enim aliud
volo, quam ut in omnibus fiat sanctissima
ipsius voluntas. Eodem momento vidi spi-
ritualissimè Beatissimam Trinitatem, ex-
traordinariā, & summā conspicuam maje-
state, atq; deprehendi me in loco, ubi ma-
nebat defunctum corpus Sancti Francisci,
quod me in summam rapuit admiratio-
nem, maximōque affectis solatio. Sic au-
tem fuit constitutum.

Locus erat quædam Capella, seu cry-
pta exigua, ubi fuerunt aliquot gradus, &
super hos suppedaneum, in quo sacrum ex-
anime corpus stabar erectum, ita ut insi-
stret totiplante unius pedis, alterius verō
quasi extremitatibus digitorum: manus
habebat ab invicem sejunctas, palmis an-
trosum obversis, in quibus, & pedibus ge-
rebat sacra vulnera, etiamque in latere, ubi
vestis erat aperta, que erat aliquantum
brevis, non pertingens ultra talos. Totum
sacrum corpus erat decenter compositum,
admirandam præ se ferens venerabilita-
tem, & modestiam. Advenerunt tunc
temporis complures Religiosi ex ejusdem
Ordine etiamnum viventes, quos comita-

Vita Mar. de Escob, Pars II.

bantur Angeli: omnes portabant in ma-
nibus cereos, & erant ex ijs, qui bīc minus
extimantur, obēntque officia humilia,
quales sunt coei, hortulani, & alij ejusmo-
di, quod videbantur indicare habitus an-
gusti, & forma saeculi amictus linei, quo e-
rant ornati. Capucia fuerunt differentia;
quædam acuminata, alia rotunda. Hi o-
mnes, postquam pervenerunt ad illam sa-
cram cryptam, se reverentissimè prostra-
verunt, tuoque ordine accelerunt ad o-
sculum suppedanei, cui sanctum corpus in-
sistebat: quo facto sunt egressi, comitantis
bus ipsos iisdem Angelis.

Deinde sacrum illud exanime corpus,
quasi à Divino Spiriū occupatum, cœpit
tam grande & copiosum lunien emittere,
ut replendo eam cryptam, seu Capellam
splendoribus, se alpeclui meo subduxerit,
neque amplius à me potuerit videri. At-
que tunc mihi dixit Dominus: Quid aspi-
cis, Anima: Nōne ingens cepisti, ex ijs quæ
vidisti, solatum? Ingens proflus, respondi.
Et Dominus: Concedo, inquit, tibi Indul-
gentiam plenariam tuarum exiguarū cul-
parum: esto bono animo, ex enim, quæ or-
iuntur ex natura, inter martyriorum tuo-
rum dolores, abolentur. Confero tibi præ-
terea novas gratias ac dona, tendentia ad
majus bonum, & emolumentum tuæ ani-
mæ. Et hoc dicendo me signavit cruce in
capite. Tum fui arctissimè unita Divinæ
Majestati, ubi meam animam vidi, ac si es-
set trina: & cùm id mirarer, eo quod ipsam
primā vice taliter viderem, dixit Dominus:
Omnis animas condidi ad imaginem &
similitudinem meam: tuæ tamen istam nūc
præsto gratiam, quod cuilibet trium ipsius
potentiarum specialia contulerim dona &
gratias. Ita illud mysterium fuit finitum.
Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Quodam die Sabbathi, in Januario anni
sequentis millesimi sexcentesimi viginti quin-
ti, illam Sancti ipsius Angeli, cum alijs, qui
eam comitabantur, iterum ad eundem locum
duxerunt: ubi addit quasdam circumstantias
prædictis, & alia, que evenerunt, hoc modo.

Post dolores & afflictiones, atq; gra-
tias, quas mihi Deus in ijs contulit, sicut
nuper scripsi, die Sabbathi, undecimā hu-

it.
V
M
ri
le
Ereba
RV
18

jus, ad me venerunt mei Domini Angeli, dicentes: Soror, es afflita, volumus te aliquò ducere, ubi respires. Ego me hac vice excusatam, quod me sentirem vehementer morbo aggravatam, quia mihi videbar non posse ire. Verum illi sunt executi, quod ipsis injunctum fuerat à Deo, qui universa disponit. Erat nox, & comitati me sunt omnes mei Domini, atq; alij Angeli, qui nobis præluebant grandioribus cereis. Lux ista fuit pulcherrima, & quisque cereus videbatur esse Sol. Ducta sum per quo'dam campos & fluvios, donec pervenitemus in Italiā, ad Conventum, in quo est corpus S. Francisci. Crypta illa, seu Capella, ut alijs dixi, non est magna. Quod illic videtur, est ex maximè mitis, quæ in mundo reperiuntur, & ad summam excitat devotionem. Sanctum corpus insistit pedibus, super quoddam suppedaneum, oculis ad cœlum elevatis. Reliqua dixi alibi. Fui velut attonita, videns tam prodigiosum miraculum, atque dum considerarem ea vulnera, dixi uni ex Sanctis Angelis: Utinam aliquis haberet corollam precatoriam, quæ mansit domi, ut illam applicarem vulneribus hujus sancti corporis! Bene est, dixit Sanctus Angelus, noli esse sollicita. Intuita sum ipsum, & tenebat in manu meam corollam, quā alijs vulnera attigeram Redemptoris nostri JESU Christi, dixique illi: Ah, Domine Angele, non est, quaro ego volo: attigit enim vulnera mei Domini, & non videtur esse decens, ut eadem nunc attingantur vulnera Sancti. Bene dicas, respondit Angelus. Aspexi illum denud, & vidi, quod haberet album sacculū, in quo ego servabam quadam corollas, atque tum mihi dixit: Accipe istas, & applica. Ita feci, & non satiabar aspectu illius sacri corporis. Dum his essem intenta, Sancti Angeli mihi dixerūt: Eja Soror, jam est tempus, ut revertamur. Eamus igitur, mei Domini Angeli, respondi; permittite me tamen prius orare, quod haec tenus non feci. Domi, aiebant ipsi, orabis. Subito lucidissima nubecula obtexit corpus Sancti, quæ illud aspectui meo erupit. Post hoc fui ducta ad meum angulum. Habeo quandam corollam, quā die-

bus Sabbathinis recitatâ, obtinentur indulgentia Portiunculae, quod mihi videtur dicere voluisse Sanctus Angelus, ideo illam orando percurri, quando sum revera domum. Glorificetur DEUS in Sanctis suis. Amen.

Hæc duabus ipsis vicibus Virgo vidit, quæ concernunt privilegia corporis, hujus Seraphici Patriarche. Absque comparatione autem majora cognovit, de excellentia beatæ ipsius a nimæ. Id illas refert in charta, scripta in etobri ejusdem anni sexcentesimi virginis quinti.

Feriā quintā, secundā Octobris, videlicet id ob consuetos meos timores refremen, conando me abstrahere, compulsi fui à Deo, sicut alijs, ut attenderemis quæ mihi manifestabat. Sanctus mihi amansime dixit: Quare mihi non vis loqui? ego sum Franciscus, vide has manus & pedes: statimque mihi monstravit etiam latus habebat enim in ea parte vestem apertam. Dixit mihi, cur in ipsis domo, non paterem eleemosynam, multumque instituit, tanquam mendica, peterem frustum panis, & scutellam ejus jusculti, quod danicit pauperibus. Dum ego reluctarer, dicens, me nihil unquam abullo petere, Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, qualiter cum Sancto Patriarcha, me iussit obtemperare Sancto, & facere, quod dicebat. Deinde gloriatus Sanctus Franciscus dixit, ut in ipsis festo adessem convivere, quod Deus esset instructurus omnibus Patriarchis Religionum, & Sanctis, qui eis sunt canonizati, ubi essent ministratur, ipse, & Sanctus Bonaventura, atque Sanctus Ludovicus Rex Galliarum, & Sanctus Frater Juniperus. Acceptavi invitationem, & rogavi illum, ut mihi dignaretur indegere, quod mecum adducerem alios, designando meos Confessarios, & Marianum, quæ erat una inter meas socias, ac unam Monialem, magnam Deservam, amicam meam. Sanctus libentissime huic pulsus præbuit assensum, dixique mihi, ut feci pergerem: ostensorum enim se mihi locum montis, quo ipse vivens le frequenter locutus erat recipere ad orandum. Nihil

ire, & rogavi illum, nè mihi id veller praecipere, quod fecit.

Advenit postea ejusdem festum, quod incidit in diem Sabbathi, & cum me Sanctus invitaret ad convivium, sicut dixerat, isti mei Domini me duxerunt ad cœlestē Jerosolymam. Hic vidigloriosum Sanctū Franciscum procedentem à throno ipiusmet Dei, tam formosum & resplendentem, ut videretur esse incarnatus Seraphinus. Vehebatur pulcherrimo curru, & plenus gloriæ, brachiis extensis, comitante ipsum infinitâ multitudine Angelorum, & beatarum Animarum, adeò honorè ac divinè concinentium, ut genuinè repræsentarent gaudia cœlestia. Circumiverunt cœlum, quasi procedentes ab Oriente, & progresfuri usque ad Occidentem. Ego eram velut absorpta ac attonita, quod viderem tam magnam gloriam, & postquam ita fui consopita somno quadam quasi naturali, vidi denuò in eodem cœlo gloriosum Sanctum Franciscum in suo habitu, flexis genibus rogantem omnes Patriarchas Ordinum Religiosorum, & ipsorum Sanctos canonizatos, ut venirent ad convivium. Vidi quoque progredientes omnes Patriarchas Religionum binos, inter quos notavi, quod erant associati S. Benedictus, & S. Bernardus; S. Dominicus, & S. Ignatius de Loyola, ut videantur speciali sibi esse amore juncti in cœlo. Veniebat ibi etiam S. Teresa de Jesu cum alio, quem non novi. Atque in hunc modum procedebant reliqui Patriarchæ, & cum ipsis alijs in album Sanctorum à militante Ecclesia relati, ex illorum Religionibus.

Angeli celerrimè instruxerunt mensas, elegantissimis stratas mappis, omnisque eatundem apparatus erat supra modum pulcher & pretiosus. Sancti aspergunt illi mensæ, in cuius capite accumbebat Deus Triunus. Non vidi tunc Majestatē Christi Domini nostri. Cœperunt adferri ferula cibi cuiusdam candidissimi, & quamvis viderim, nihil minus esse quam butyrum, apparebat tamen in patinis butyrum albissimum & recentissimum, atque conspersum pulveribus, qui videbantur esse aurea granula. Ministrabant ij quatuor, de

quibus mihi Sanctus Patriarcha dixerat, & achi convivium perageretur in terra, vetcique essent impedimento, in obcundo velociter ministerio mensæ, gloriosus Sanctus Franciscus habebat reflexas habitus matricas. In uno latere mensæ erant complures Angeli, qui distriebant cibos, ac disponebant, & ordinabant patinas. Conviva assidentes mensæ manducabant, monstrando indicia ingentis gaudij, & gratitudinis, attollendo oculos ad Deum, gratiaque ipsi agendo, velut in significationem grati animi, ob quodpiam beneficium. Ego accumbebam quidem mensæ, sed valde sollicita ac attenta, ut viderem, an aliquid daretur meis Confessarij, & meæ sociæ, atq; Moniali amica (videbam enim hinc meos Confessarios, quanquam aliquantum remotos, & provolutos in genua; inde verò amicam & sociam) ac adverti illis nihil dari: mihi quoque dabatur valde parum ex eo, quod sumebam. Interea Angelii exhilarabant convivas musicā, & postquam appositi fuerunt cibi, vidi, quod Jesus Christus Dominus noster, qui sedebat in altera parte, è regione capitis mensæ, aspergeret, iréque eo, ubi erant mei Confessarij, quodque ipsis S. Franciscus impo-suerit stolas, & Dominus porrexerit quedam velut poma pulcherrima, quod fuit illius ferculum: ac deinde conversus ad feminas, suā singulas signavit cruce in capite. Eram contenta, quod viderem fieri participes convivij: atque interim audiendo illam musicam, & spectando hilaritatem eorum cœlestium convivarum, sum passa profundam ecstasim, ex qua mihi redditia me reperi in meo angulo, cum his meis Dominis Angelis.

Postea iterum vidi Dominum, qui mihi exposuit significationem illius mystici convivij, dicendo, eos cibos esse symbolū specialis cognitionis, quam illi Sancti haberent de gratijs, donis, & prærogativis à se collatis glorio lo Sancto Francisco, ex qua ipsis gloria accresceret accidentalis, Deo autem gratiarum actiones ac laudes. Dixit mihi præterea, Angelos, qui distriebuebant cibos, esse prælides & custodes Religionum, & quarum Patriarchæ adfuerunt

runt coovivio. Interrogavi Ejus Majestatem, quomodo mihi tam modicum obtigerit cibi, qui dispensabatur, & quid mei Confessarij ac sociæ, ex munere, quod ipsis largitus erat, percepérint, quandoquidem id non adverterent. Ad primum respondebit, tantum mihi pro statu præsenti, & quamdiā dego in vita mortali, sufficere. Ad alterum, quod, sicut infantes, dum aluntur suarum matrum uberibus, quamvis multum boni percipient, & inde vivant, id tamen non agnoscunt; ita, licet mei

Confessarij & sociæ non cognovissent munus, animabus tamen ipsorum sine impressa dona, per eum cibum significata, quæ illis plurimū prodeßent. Deus in benedictus. Amen.

Fortassis idcirco fuit adhibita mensa cum Patriarchis Religionum, quæd reformatorum Ordinem S. Birgittæ, quem, cum optimo jardamento, sperare possumus, Divina favore gratia dilatandum per totam Hispaniam, ac perventurum ad longius diffitam Provincias.

CAPUT XXXI.

Admiranda, quæ illi evenerunt cum Seraphico Patre.

Vod sequitur, accidit decimâ septimâ Septembri, anno sexcentesimo vigesimo septimo, & describitur ab ea his verbis.

Feriâ sextâ, die decimâ septimâ hujus, agens cum Deo, vidi gloriosum Patrem Sanctum Franciscum. Erat dies, quo celebratur festum ipsius stigmatum. Habebat Sanctus vestem pauperissimam & angustam, quali utebatur in mundo; erat tamen gloriosus Patriarcha plenus gloriæ, & exhibebat sua vulnera in manibus, & pedibus, ac latere. Salutavit me, & cum sanctissima quadam simplicitate mihi dixit, extendendo brachium: Soror, veni mecum. Ego repugnavi vehementer, dicendo: Sancte Pater, non possum ire, nisi mihi Deus det facultatem, & cunctabar. Dominus visâ mèa renitentiâ dixit: Anima, bene potes pergere cum Francisco, quò te ducet. Quapropter concepi non nihil animi, & Sanctus mihi dixit: Volo te ducere ad altitudinem, quâ non reperitur major in terra, ad quam fui à Deo ductus, dum viverem in carne mortali, & ibi ostendam tibi, quod mihi tum DEUS manifestavit. Nihilominus eram quasi perplexa, cunctumne mihi esset cum Sancto. Interea ad me accesserunt mei Domini Angeli, & dixerunt mihi: Veni Anima, nos enim te comitabimur. Sanctus apprehendit meum

brachium, & duxit me ad grandem montem, ubi erant altissimæ arbores, meq; collocavit super ipsas omnes in aete, ac dixit: huc me Deus elevavit, & ostendit mihi viventi celestem gloriam, beatitudinem. Alpice Anima. Aspici, & vidi gloriam Dei, atque Sanctorum ejusdem Majestati assistentium: vidi verò id comedio, quo aliás frequenter videram. Et quævis fuerint multa ac admirabilia, videbantur mihi ramen, neque aliter se res habet, fuisse à Deo, alijs occasionibus, longe admirabiliora ostenta.

His viliis fui ducta ad meum angulum, venitque Sanctus mecum, ac dixit: Scias Soror, & creatura Dei, verum esse quod existimas, multò majores tibi esse à Deo præstitas gratias, per vitæ tuæ decusum, quâm mihi praestiterit, eo spectato, quod obtinui illâ tantum vice, & in eo eventu, quem tibi nunc manifestavi. Noveris nihilominus, cùm homines non percipiunt spiritualia, nec ea æstiment, sed hæc solummodo exteriora, quod idcirco Divæ Majestas, dum servos suos ad magna Ecclesiæ bona conferenda destinat, ipsi concessat æstimationem, concedatque gratias extraordinarias & exteriores, ut ab omnibus, propter id, quod vident, estimantur, & magni fiant, atque ita ea fulciantur, quæ illos docuerint, & ipsis prædicti verint. Unde, quia eram fundatus tan-